

det den faakalzte Hertug Frederik VIII., da vilde Regjeringen ikke have ladet dette hengaae upaataalt.

Justitsministeren: Om det første af de til mig rettede Spørgsmaal, nemlig angaaende de Personer, fra hvilke Angiveri skulde være kommet om Forræderi og Spioneri fra Blauenfeldts Side, tør jeg virkelig ikke udtale mig nu med Bestemthed, fordi Forhørene ere saa udsørlige, at jeg ikke har kunnet finde det samlet paa et enkelt Sted, idet Forklaringerne med Hensyn til det Faktiske ere temmelig meget flettede ind i hinanden, saa at det, jeg har tilladt mig at fremsille, kun er et Resumee af det Hele. Hvad derimod det andet Spørgsmaal angaaer, om Fru Blauenfeldt iblandt dem, der have spillet Hovedrollen i de forskjellige Angreb, har nævnt navnlig en Forpagter paa det Sted, som den ærede Forespørger anførte, da holder jeg mig overbevist om, at min Hukommelse ikke flaaer mig feil, naar jeg siger, at hun har betegnet en saadan.

Fsberning: Seg haaber, at de ærede Herrer have lagt Mærke til, at jeg paa ingen Maade har bebreidet den ærede Forespørger, at han er kommen for tidlig med denne Forespørgsel, og at jeg ligesaa lidt forlanger, at Regjeringen, under Omstændigheder som de forhaandenværende, skulde opfatte at gjøre noget Skridt, indtil den havde fuldstændig Efterretning. Naar jeg gjorde nogen Bebreidelse, saa gif den snarere ud paa, at Forespørgselen er kommen for silde, og at Regjeringen strax, da den havde en grundet Formening i denne Retning, skulde være gaaet den nærmeste Vej til at faae Sagen opløst, nemlig gennem vort Hovedkvarter og en Parlamentær. Skulde jeg have Noget at indvende imod det ærede Medlems Forespørgsel, saa rammer det ikke dens Formaal, men snarere dens Form, thi jeg har det imod Formen, at, dersom denne Tale gif længere ud omkring i Verden, vilde den, istedetfor at virke gavnlig for Blauenfeldt, som i dette Dørlig er det væsentligste Objekt, snarere virke skadeligt. Naar de vedkommende militære Autoriteter blive stillede saaledes, at de enten skulle forsvare deres egen Ret og lade Blauen-

feldt dømmes, eller lade Blauenfeldt gaae og udsætte sig for den Bebreidelse at have handlet urigtigt, saa er det desværre under saadanne Omstændigheder meget for sædvanligt og meget for menneskeligt, at de gribe til at lade Slaget falde tungt paa Blauenfeldt for at vise, at deres Handling har været nødvendig. Spørgsmaalet er her ganske simpelt, om Regjeringen saa snart som muligt har taget de nødvendige Forholdsregler for at faae Blauenfeldt frigjort eller i alt Fald stillet paa en saadan Maade, at han ikke kom til ubilligt at lide, og om den desuden har taget sine Forholdsregler saaledes, at man undgaaer Ting af den Art for Fremtiden. Man maa, troer jeg, være meget forsigtig med at tage saadanne Forholdsregler, som kunne staae baade Forholdene og Manden mere, end de kunne gavne. Der er før behandlet Sager af denne Natur, og af Praxis veed jeg, at naar man skal bringe fjendtlige Autoriteter til at handle paa en for os gunstig Maade, er det nødvendigt at berøre deres Gresfølelse rigtigt, og ikke at gaae altfor vidt udover, hvad den kan taale, thi ellers vende de sig den modsatte Vej. Man skal hufte paa, at Magten ikke er her tilstede; vi have vist en fuldstændig begrundet Ret, men vi skulle først see at faae Manden sikket, og dernæst kunne vi arbejde for det almindelige Retspørgsmaal. Sætte vi dette over Manden, risikere vi denne og vide ikke, hvad vi faae ud af det almindelige Retspørgsmaal; men søge vi først at faae Manden hjulpen og frigjort, komme vi maastee efterhaanden til det almindelige Retspørgsmaal. Seg er altsaa overbevist om, at man ingenlunde skal vente, til man har fuldgjeldige Beviser, men man skal tage den første almindelige Beretning, som man kan antage for nogenlunde sikker, i dette Tilfælde, at Blauenfeldt er paagreben og ført til Rendsborg som Arrestant under Forudsætning af Spioneri osv. Denne Rendsgjerning skal man holde sig til; med den i sin Haand skal man henvende sig til det fjendtlige Hovedkvarter og sige: Dette have Eders Tropper udført; I maae være uvillende derom; thi ellers kunde I ikke have taalt det; maae vi udbede os nærmere Oplysning derom? Det er den Maade, hvorpaa Sager af denne Natur maae behandles.